

A tíz forrás története

Tündérek laktak egykor a Kárpátok rengetegeiben, abban az időben történt, amit most elregélek. A rengeteg nagy erdőben, hol addig tündéren kívül más nem járt, egyszerre nagy lárma verte fel a csendességet. Tíz deli legény törtétt be a sűrű rengetegbe: bölényt bajszoltak életre-balálra, s az a vadászok nyílvesszeje elől ide menekült. A vadászok egyszerre, mintha földbe gyökerezett volna a lábuk, megálltak: a szavuk is, a lélegzetük is elállott, úgy elfogta őket a csudálkozás. Tíz tündér állt a magas hegy tetején, szépen körbe-karikába, gyémántlabdáikkal játszadoztak. Nézték, nézték a vadászok nagy gyönyörűséggel a labdázó tündéreket, de egyszerre csak mi történt? Ráültek a labdájukra, s buss! – felröppentek a tündérek a hegy tetejéről, egy másik begynek a tetejére szálltak, azután tovább játszottak. Nézték, nézték a vadászok ezt a gyönyörű játékot, aztán összenéztek, s egyet gondoltak: célba vették a tíz gyémántlabdát, s a következő pillanatban ott bevett a lábuk előtt mind a tíz labda, a tündérek meg egy pillanat alatt úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket. Hej, megszorodtak a vadászok, hogy most már sobasem fogják látni a tündérlányokat! Sokáig bolyongtak a rengetegben, amikor egyszerre csak nagy fényességet láttak: egy magas hegy tetején gyémántvár állott, s annak ablakából lemosolygott rájuk a tíz tündérlány. Nosza, fel a gyémántvárhoz szaladva szaladtak a vadászok, s mondta lelkes szóval mint a tíz a kiválasztott párjának:

- Te az enyém, én a tied! Hiszen a tündérek nem is bűzódóztak, s mindjárt megtartották a lakodalmat. Telt-múlt az idő, boldogan éltek a fiatal párok, de a Gonosz Lélek megirigyelte boldogságukat, s bírni vitte a tündérek édesanyjának, ki a csillagok királynője volt, hogy leányai férjhez mentek. A csillagok királynője szörnyű haraggal támadt leányaira:

- Tudjátok-e, hogy mit cselekedtetek? Eddig balbatatlanok voltatok, s most eljátszottátok a balbatatlanságot, mert balandókból kötöttétek magatokat, akiknek a csillaga akkor hull le az égből, amikor én akarom. Könyörögtek a leányok, de hiába:

- Anyánk, irgalmazz, ne bullasd le az ő csillagukat!

- Az övüket és a tiéteket is!- kiáltott a csillagok királynője, s ott hagyta síró-rívó gyermekeit. Azon az éjjelen mind a tíz vadász álmat látott: mindnek megjelent a turulmadár, s szomorú hangon vígjogta:

- Talpra, talpra, magyar vitéz! Ellenség tört az országba. Kard, ki a büvehyből! Egyszerre szöktek talpra, s robantak a csatába, a balálba mind a tízen, s bét nap múlva tíz csillag bullott le az égből: a tíz ifjú csillaga. A tündérek látták, mikor a tíz csillag lebullott, s keserves sírásuktól zúgott a rengeteg, visszaverték azt az égnek meredő sziklák, hogy még azok a hideg tekintetű csillagok is könnyeztek. Addig sírtak, míg el nem nyomta őket az álom. Akkor leszállott bozzájuk a csillagok királynője. Könyves szemmel nézte boldogtalan gyermekeit. Lehajolt bozzájuk, sorba csókolta, majd szelíden megérintette őket varázsvesszejével. Abban a pillanatban forrássá változott mind a tíz tündér. Hétnék hideg, háromnak forró a vize... Ez a tíz forrás ott bugyog ma is azon a helyen, ahol a Mátra meg a Bükk-begység ölelkezik. Az édesanya szíve mégis irgalmas volt a gyermekeihez: forrás képében balbatatlanok maradtak...

Március 22-én van a **Víz Világnapja**. Am jó volna, ha az év többi napján is gondolnánk vizeinkre, és tennénk azért, hogy forrásaink, tavaink, folyóink halhatatlanok maradjanak.

Asbóth Anikó